

ZARZĄD

PREZES

Andrzej Płonka
POWIAT BIELSKI (woj. śląskie)

WICEPREZESI

Jan Grabkowski
POWIAT POZNAŃSKI

Jerzy Kolarz
POWIAT BUSKI

Adam Krzysztoń
POWIAT ŁANCUCKI

Krzysztof Lis
POWIAT SZCZECINECKI

Andrzej Nowicki
POWIAT PISKI

Andrzej Potępa
POWIAT BRZESKI

Sławomir Snarski
POWIAT BIELSKI (woj. podlaskie)

Zbigniew Szumski
POWIAT ŚWIEBODZIŃSKI

CZŁONKOWIE

Artur Adamski
POWIAT PŁOŃSKI

Sebastian Burdzy
POWIAT ŚREDZKI

Robert Godek
POWIAT STRZYŻOWSKI

Mirosław Graczyk
POWIAT TORUŃSKI

Ewa Janczar
MIASTO NA PRAWACH POWIATU
m.st. WARSZAWA

Jan Kaluszkiewicz
POWIAT CIECHANOWSKI

Janusz Mielczarek
POWIAT ŁĘCZYCKI

Artur Pizoń
POWIAT JANOWSKI

Radosław Roszkowski
POWIAT PRUDNICKI

Piotr Rzeszotarski
POWIAT SIERPECKI

Marek Szczepański
POWIAT CHOJNICKI

Waldemar Trelka
POWIAT RADOMSKI

KOMISJA REWIZYJNA

PRZEWODNICZĄCY

Andrzej Szymanek
POWIAT WIERUSZOWSKI

Z-CA PRZEWODNICZĄCEGO

Artur Maruszczak
POWIAT KĘDZIERZYŃSKO-KOZIELSKI

Bogdan Zieliński
POWIAT WYSOKOMAZOWIECKI

CZŁONKOWIE

Piotr Babicki
POWIAT STARACHOWICKI

Leszek Bajon
POWIAT ŚLUBICKI

Artur Bieliński
POWIAT ZGORZELECKI

Zdzisław Gamański
POWIAT CHEŁMIŃSKI

Sebastian Szaleniec
POWIAT BĘDZIŃSKI

Dariusz Szustek
POWIAT ŁUKOWSKI

DYREKTOR BIURA

Rudolf Borusiewicz

Or.A.0713/741/26

Warszawa, 16 kwietnia 2026 roku

Szanowny Pan

Przemysław Koperski

Podsekretarz Stanu Ministerstwo Infrastruktury

Współprzewodniczący

Zespół ds. Infrastruktury, Urbanistyki i Transportu KWRiST

Szanowny Pan

Piotr Grzelak

Zastępca Prezydenta Miasta Gdańska

Unia Metropolii Polskich

Współprzewodniczący

Zespół ds. Infrastruktury, Urbanistyki i Transportu KWRiST

Szanowni Państwo Przewodniczący,

zwracam się z prośbą o uwzględnienie w porządku obrad najbliższego posiedzenia Zespołu ds. Infrastruktury, Urbanistyki i Transportu KWRiST w zakresie spraw różnych kwestii dot. luki legislacyjnej wynikającej z obecnego brzmienia art. 84 ust. 4 ustawy - Prawo o ruchu drogowym (dalej jako p.r.d.), a ujawnionej w praktyce stosowania tego przepisu przez starostów w sprawach o ponowne wydanie uprawnień diagnosty do wykonywania badań technicznych pojazdów. W obowiązującym bowiem stanie prawnym diagnosta, któremu cofnięto uprawnienia, może zaskarżyć tę decyzję do sądu administracyjnego i uzyskać wstrzymanie jej wykonania — a tym samym nieprzerwanie wykonywać zawód przez cały czas trwania postępowania sądowego, nierzadko wynoszący kilka lat. Ponieważ pięcioletni termin karencji biegnie od ostateczności decyzji niezależnie od jej wykonalności, sankcja przewidziana przez ustawodawcę staje się w takich przypadkach iluzoryczna.

Pięcioletni okres karencji z art. 84 ust. 4 p.r.d został skonstruowany jako sankcja administracyjna dla diagnostów, którzy dopuścili się naruszeń z art. 84 ust. 3

pkt 1 i 2 p.r.d., tj. za przeprowadzenie badania technicznego niezgodnie z określonym zakresem i sposobem wykonania lub wystawienie dokumentów niezgodnie ze stanem faktycznym. Ustawodawca konstruując przepis założył, że przez pięć lat od dnia, w którym decyzja cofająca uprawnienia do wykonywania badań technicznych stała się ostateczna, diagnosta nie będzie mógł wykonywać zawodu. Takie rozwiązanie miało stanowić realną sankcję skłaniającą do przestrzegania prawa. Założenie to, chociaż ideowo jak najbardziej słuszne, jest jednak oparte na uproszczonym modelu, w którym diagnosta po prostu przyjmuje decyzję do wiadomości i czeka na koniec okresu karencji. Tymczasem jednak system prawa administracyjnego i sądownoadministracyjnego oferuje mu narzędzie, które to założenie całkowicie obala.

Schemat jest bowiem następujący: starosta decyzją administracyjną cofa diagnoście uprawnienia, SKO utrzymuje przedmiotową decyzję w mocy, wobec czego ta uzyskuje walor ostateczności i też od tego momentu biegnie pięcioletni termin z art. 84 ust. 4 p.r.d. W dalszej kolejności diagnosta wnosi skargę do WSA i jednocześnie składa wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji na podstawie art. 61 § 3 ustawy Prawo przed sądami administracyjnymi (dalej jako: p.p.s.a.). Jeżeli sąd wniosek uwzględni — co w praktyce zdarza się bardzo często, gdyż zagrożenie zaistnienia niebezpieczeństwa wyrządzenia znacznej szkody lub spowodowania trudnych do odwrócenia skutków w postaci utraty możliwości zarobkowania jest standardową przesłanką w tego rodzaju sprawach — diagnosta zachowuje uprawnienia przez cały czas trwania postępowania sądownoadministracyjnego. Z kolei, zgodnie z art. 61 § 6 pkt 2 p.p.s.a. wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji traci moc dopiero z dniem wydania przez sąd orzeczenia uwzględniającego skargę lub uprawomocnienia się orzeczenia oddalającego skargę.

Przykładowo, w przypadku gdy decyzja o cofnięciu uprawnień diagnosty stała się ostateczna w grudniu 2020 r., a diagnosta w lutym 2021 r. zaskarżył ją do sądu administracyjnego i uzyskał wstrzymanie jej wykonania, zaś postępowanie sądownoadministracyjne zakończyło się prawomocnym oddaleniem skargi dopiero w listopadzie 2025 r. — diagnosta przez niemal pięć lat mógł faktycznie wykonywać zawód. W efekcie termin z art. 84 ust. 4 p.r.d. upłynął praktycznie w tym samym momencie, kiedy diagnosta utracił faktyczną możliwość wykonywania zawodu na skutek uprawomocnienia się wyroku, a już w lutym 2026 r. mógł złożyć wniosek o ponowne wydanie uprawnień. Rezultat jest taki, że diagnosta, który dopuścił się poważnych naruszeń uzasadniających cofnięcie uprawnień, faktycznie nie poniósł żadnej dolegliwości zawodowej, ponieważ przez cały okres karencji wykonywał zawód, a zaraz po jego upływie mógł złożyć wniosek o ponowne wydanie uprawnień. Tym samym, sankcja z art. 84 ust. 4 p.r.d., która miała go na pięć lat wykluczyć z pracy w zawodzie, stała się w istocie sankcją iluzoryczną, w praktyce nieskutkująca jakąkolwiek przerwą w wykonywaniu uprawnień diagnosty.

Obecne ukształtowanie art. 84 ust. 4 p.r.d. stanowi problem natury praktycznej, który wymaga rozważenia przez resort wdrożenia stosownych rozwiązań legislacyjnych. Przepis w obecnym brzmieniu nie zapewnia bowiem, że diagnosta dopuszczający się naruszeń z art. 84 ust. 3 pkt 1 i 2 p.r.d., rzeczywiście przez pięć lat nie będzie mógł wykonywać zawodu, a niewątpliwie taki był przecież zamiar ustawodawcy. Celowym wydaje

się zatem poszukiwanie rozwiązań, które zagwarantują, że ustawowy okres karencji będzie okresem faktycznej, a nie jedynie formalnej niemożności wykonywania zawodu diagnosty. Jednym z możliwych kierunków jest wprowadzenie zasady, zgodnie z którą do pięcioletniego okresu karencji nie wliczałoby się czasu, w którym wykonanie decyzji o cofnięciu uprawnień było wstrzymane na podstawie przepisów ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

W związku z powyższym, prosimy o przedstawienie stronie samorządowej stanowiska Ministerstwa Infrastruktury w tej kwestii, wskazania ewentualnych rozwiązań oraz działań jakie zostaną podjęte przez resort we wskazanym zakresie.

Z poważaniem

Prezes Zarządu
Związku Powiatów Polskich
Andrzej Płonka